

Jézus Kána felé tartott, ahol előzőleg a vizet borrrá változtatta. A kafarnaumi királyi tisztviselőt (párhuzamosan a Mt 8,5-13, illetve Lk 7,1-10 által leírt kafarnaumi százados történetével) a remény űztehajtotta Jézus elé, amit éppen azok az emberek ültethettek el benne, akik igen jól ismerték a próféciákat és Jézus személyét, útját, egészen eddig a pontig. Ez az ember rettenetes terhet cipelt Jézus elé, és aligha volt más lehetősége. S aki egyszer tudott csodát tenni... – másodszor is tud. A tisztviselő mélyen hitt is ebben.

Mélyen tudok hinni a csodában, ha nagy a baj – magam is.

És Jézus gyógyít. Távgyógyít. Még csak nem is látja, nem is érinti a beteget.

A hit messze túllép a fizikailag tapintható dolgok körén, és nem törődik bele a lehetetlenbe. A királyi tisztviselő feltétlen hite nélkül nem történhetett volna meg az, ami történt. A „Ha csak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek” – nem is neki szól, ellenben mindenkinek, aki akkor, ott jelen volt, vagy valamiképp köze volt hozzá. Vagy: tudomása VAN róla ma, most. És nekem is, aki szembesülök ezzel?

Nyilvánvaló, hogy Jézus sokkal többet akar adni, mint jeleket és csodákat. Olyan életet, ami több a fizikai létnél. Jézus nekem, nekünk szóló szava ellentmond annak az emberi logikának, amely keresi a magáét, nem akar osztozni, támadással „megvédi” magát, csak a saját érdekeit képviseli, tiszteli az erőset és megveti a gyengét, mert – látszólag – ez az érdeke. Jézus azt a részt növeli és erősíti az emberben, amelyik az önzetlen, az empatikus, az osztozó, az arcát odatartó. Nem keresi a saját érdekeit mindenáron, de felismeri az értéket, és nem cseréli le tapintható, tárgyi értékre vagy egy „könnyebb” útra. Életet igazító felismerésre hív, ezt akarja odaajándékozni, s ha átlépi a fizikai lét szabályait, az egy nagyon erős történés, egy felkiáltójel, de a hétköznapi „kijelentő mondatai” teszik érvényessé. Jézus a tisztviselőt a csodán keresztül érinti meg. Olyan mélyen, hogy megfordul az élete. Nem tudjuk, mi történt vele ezután, de legkésőbb három év múlva súlyos megpróbáltatás érhetette ezt a hitet. Régtől sokat gondolkodom azon, mi lenne, ha tudnánk, hogyan hatott az olyan személyekre Jézus kereszthalála, akik ilyen különleges módon, gyógyítás útján kerültek vele kapcsolatba. Mi volt a reakciónk? Megrendültek? A hitük rendült meg? Kritikus pont volt az életükben? Vagy éppen hogy meg erősödtek? Nem vagyok biztosítva – itt olyan jó lenne a „mi” mögé bújni –, és tudom, egy hatalmas „igen” kimondása után is éltetni kell a kis, mindennapos „igen”-eket. Különböző megfakul a csoda.

Bognár Éva, Csömör